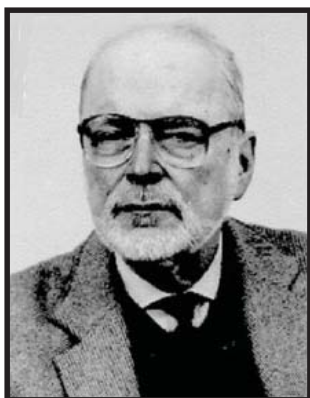

In memoriam

Академик Иван Стоянов Гуцов

Иван Стоянов Гуцов е роден на 31 май 1933 г. в София. През 1958 г. завършва висше образование в Химикотехнологичния институт в София. Постъпва на работа в Института по физикохимия (ИФХ) при БАН като специалист химик през 1959 г. и последователно расте в научната кариера първоначално като научен

сътрудник 1962 г. старши научен сътрудник I ст. (1974 г.) и професор (1989 г.). През 1972 г. му е присъдена научната степен „доктор на химическите науки“. Специализира структурна неорганична химия и методи за изследване на стъкловидни системи в Берлин (1962 г.), Щутгарт и Вюрцбург (1972 г.) и Ленинград (днес Санкт Петербург, 1966 г.). През 1995 г. е избран за член-кореспондент на БАН, а през 2003 г. за академик. Завежда секция „Фазообразуване и кристален растеж“ към ИФХ в периода 1989–1994 г. През 1997 г. основава секция „Физикохимия на аморфните материали“ към същото звено и е неин ръководител до 2003 година.

Основните научни приноси на академик Иван Гуцов са свързани с термодинамиката, структурата и кристализацията на вещества в стъкловидно състояние. За първи път показва нестационарния характер на процеса на зародишообразуване в стъклообразуващи стопилки и доказва двумерния механизъм на кристален растеж в тях. Развива теория на процеса на сумарна кристализация във вискозно-еластична среда и предлага нов термодинамичен подход в определяне активността на т. нар. кристализационни ядра в хетерогенния кристализационен катализ. Изучава формирането на стъклокристални материали и развива методи на синтез на нови стъклокерамични образци, тънки слоеве и фототропни стъкла. Създава методика за синтез на диаманти от стъкловиден въглерод. В областта на биокристализацията предлага метод за разтваряне на пикочни конкременти и за изследване застъкляването на биологични водни разтвори.

Творческата биография на академик Гуцов съдържа над 300 научни публикации, включително няколко обзорни материали. Заедно с Ю. Шмелцер е съавтор на монографията „Стъкловидното състояние“ (The Vitreous State, Springer, 1995 г.). Съавтор е на 13 патента и авторски свидетелства. Научните публикации на Иван Гуцов са широко отразени в международната литература.

Академик Иван Гуцов е дългогодишен преподавател и гост-професор в български и чуждестранни университети, както и поканен и пленарен лектор в голям брой национални и международни конференции, школи и семинари в редица страни. Под негово ръководство са защитени 14 дисертации. Участва в организацията на много научни събития, свързани със структурата, кристализацията и термодинамиката на стъкловидните състояния.

В периода 1992–2000 г. проф. Иван Гуцов е главен редактор на списанието „Bulgarian Chemical Communications“. Между 1975 и 2008 г. е член на два състава на Специализиран научен съвет към Висшата атестационна комисия. Членува в Съюза на учените в България от 1968 г., Международния съюз на кристалографите (1974–2000 г.), чуждестранен член на Германското стъклотехническо общество (от 1992 г.), представител на България в Международната комисия по стъкло (Брюксел, 1992–1995 г.).

Академик Иван Гуцов е носител на множество научни отличия и награди: Награда на Комитета по наука и технология за развитие на нови материали (1979 г.), орден „Кирил и Методий“ III степен (1980 г.), Национална награда по химия и златен медал на Съюза на българските учени (1982 г.), Медал за заслуги към БАН (1986 г.), Юбилеен медал на Технически университет „Проф. д-р А. Златаров“ (1988 г.), Международна награда на фондация „Александър фон Хумболт“ (2002 г.), Премиална стипендия на Хумболтовата фондация (2002/3 и 2006 г.) и Почетен знак „Марин Дринов“ (златен) на БАН (2008 г.).

Академик Иван Гуцов почина на 23 март 2020 г. в София след кратко боледуване. Българската наука загуби един голям учен със световно признание.

Ч. Бонев

Академик Александър Крумов Попов

Александър Крумов Попов е роден на 8 февруари 1942 г. в София. През 1967 г. завършва Химическия факултет на Софийския университет „Св. Кл. Охридски“ и веднага постъпва на работа в новосъздадената Централна лаборатория по електрохимични източници на ток (ЦЛЕХИТ) на Българската академия на науките, в

която преминава през всички научни степени – от химик до старши научен сътрудник I степен. През 1980 г. защитава дисертация за научната степен „кандидат на химическите науки“, а през 1996 г. защитава дисертация и му е присъдена научната степен „доктор на химическите науки“. През 2004 г. ст.н.с. I ст. Ал. Попов е избран за член-кореспондент, а през 2008 г. – за академик на БАН.

Александър Попов е световноизвестен български електрохимик. Основните научни интереси на акад. Ал. Попов са в областта на електрокристализация на металите, двоен електричен слой и електрохимична адсорбция, електрокатализ, нови материали с възможно приложение във водородната енергетика и екология.

По-голямата част от научните трудове на акад. Попов са публикувани в най-реномираните международни електрохимични списания, както и в други чужди и български специализирани списания с висок импакт фактор. Научната дейност на акад. Ал. Попов е широко известна на изследователите в областта на електрохимията. Редица известни автори са използват резултатите от оригинални статии на акад. Попов в свои монографии и учебници. С научните си постижения акад. Попов участва в над 100 конгреси, конференции и др.

Акад. Попов е ръководител или научен консултант на много програми, финансирани от Министерството на отбраната, Министерството на околната среда и водите, Шеста рамкова програма на Европейската комисия EURATOM и др.

В продължение на 10 години акад. Попов изнася лекции в Югозападния университет „Неофит Рилски“ в Благоевград, където през периода 1995–2000 г. е заместник-декан на Природо-математическия факултет. Акад. Попов ръководи десетки дипломанти, докторанти и специализанти.

Богата е научно-организационната и научно-административната дейност на акад. Ал. Попов. В ЦЛЕХИТ и правопреемника Институт по електрохимия и енергийни системи (ИЕЕС) е член на Научния съвет, а от 2003 г. до 2009 г. е негов председател. В периода

2000–2006 г. е председател на Комисията по химически науки към Висшата атестационна комисия (ВАК), заместник-директор на ИЕЕС. От 1991 до 1996 г. акад. Попов е член на Общото събрание на БАН. През 1996 г. е избран за научен секретар на БАН, отговарящ за химическите науки, през 2007 г. е назначен за и.д. главен научен секретар на БАН, а през периода 2008–2012 г. е заместник-председател на БАН.

Акад. Попов осъществява различни експертни дейности. През периода 1998–2005 г. е определен от Министъра на образованието и науката за контактното лице в България по иновациите в малките и средни предприятия към Европейската комисия в Брюксел. След специализиран курс в Германия през 1999 г. получава сертификат за лицензиран съветник по изследвания в Европа. През периода 2002–2009 г. е включен в състава на Националния консултативен съвет за малки и средни предприятия към Министерство на икономиката и енергетиката.

През 2003 г. акад. Александър Попов е един от основателите на новоучреденото Българско водородно общество и е избран за председател на управителния съвет на Националния междууниверситетски изследователски център „Българско водородно общество“, което е член на Европейската водородна асоциация. На този пост остава до до смъртта си. Професор дхн Александър Попов ръководи редица международни и национални проекти за въвеждането на „Зелената енергия“ в Република България, чрез внедряване на върхови за световната наука водородни технологии и приспособяването им към образователната система.

Акад. Ал. Попов е носител на отличията Почетен знак „За заслуги към БАН“, Почетен знак на БАН „Проф. Марин Дринов“, Почетна награда на Руската академия за естествени науки и др.

С кончината на академик Александър Попов Българска академия на науките и българската наука загуби един голям учен електрохимик и експерт в областта на върховите водородни технологии.

Академик Александър Крумов Попов почина на 20 април 2020 година след кратко боледуване. Поклон пред паметта му!

Ръководство на БАН и
Събрание на академиците и член-кореспондентите
Управителен съвет на БГ Н2 общество

Академик Петър Атанасов Кралчевски

Петър Атанасов Кралчевски е роден на 23 октомври 1956 г. в Габрово. През 1974 година завършва Математическата гимназия в Габрово със златен медал. Завършва Физическия факултет на Софийския университет през 1981 г. като отличник на випуска, със специализация „Атомна физика“. Същата година е назначен за физик към катедра „Физикохимия“ на Хи-

мическия факултет на Софийския университет, където след това става докторант (1982–1984 г.). През юни 1985 г. защитава дисертация за научната степен „кандидат на физическите науки“ (сега доктор), а декември 1990 г. е избран за доцент по „Химична физика“ към Лаборатория по физикохимична хидродинамика и термо-

динамика към Химическия факултет на Алма матер. През 2001 г. защитава дисертация за научната степен „доктор на физическите науки“. Следващата година е избран за професор по физика на кондензираната материя към Лаборатория по инженерна химична физика при Химическия факултет на Софийския университет. За високите си научни постижения през 2004 г. той е избран за член-кореспондент по химически науки към БАН, а през 2012 г. е избран за пълноправен член на Българската академия на науките като дълги години е най-младият академик в Република България. През 2010 г. проф. Кралчевски е избран за секретар на Европейското общество по колоиди и повърхности (ECIS), през 2015 г. за член на Управителния съвет на International Association of Colloid and Interface Scientists (IACIS), а през 2020 г. за член на Европейската академия на науките (Academia Europaea).

Академик проф. дн П. Кралчевски е виден български физикохимик с впечатляваща научна и учебна активност, която е високо ценена, както в международен, така и в национален мащаб. Той е един от най-изтъкнатите български учени – автор и съавтор на над 220 публикации в научни списания, 14 глави в книги и на новаторската монография *Particles at Fluid Interfaces and Membranes*, публикувана от издателство „Elsevier“ през 2001 г. Трудовете му са цитирани повече от 10 000 пъти в научната литература и индексът му на Хирш е $h = 46$. Изнасъл е 262 доклада на научни конференции и симпозиуми, от които 58 са пленарни или поканени, както и 44 поканени лекции в чуждестранни университети. През 2006 г. е удостоен с почетен знак на Софийския университет със синя лента за значителни постижения в науката, през 2007 г. печели наградата „Млад професор на 2007 г.“, през 2016 г. е удостоен с голямата награда за наука „Питагор“ на Министерството на образованието и науката, а през 2020 г. печели наградата „Ликлема“ на Европейското общество по колоиди и повърхности.

Основните научни изследвания на проф. Кралчевски са в областта на физикохимията на флуидните повърхности, повърхностно-активните вещества и дисперсните системи. Той има съществени приноси

за разработването и прилагането на редица теоретични подходи в термодинамиката и хидростатиката на флуидните повърхности и мембрани, кинетиката и термодинамиката на адсорбцията на повърхностно-активни вещества (ПАВ), повърхностните сили и стабилността на течни филми, капиларните сили между колоидни частици на междуфазова граница и в тънки филми, теорията на мицеларните разтвори. Професор Кралчевски е автор (заедно с японския си колега проф. К. Нагаяма) на първата изчерпателна монография, описваща поведението на колоидни частици на междуфазови граници и в тънки филми. Тази важна интердисциплинарна област през последните години фокусира вниманието на редица учени, поради значението ѝ за получаване на нови класове от наноматериали и композитни материали, възможността за стабилизация на пени и емулсии без да са необходими ПАВ, за разработване на нови аналитични и диагностични техники в медицината и за други важни приложения.

Академик Кралчевски има и богат управленски опит. В периода от 1993 до 2008 г. е ръководител на Лабораторията по инженерна химична физика; от 2015 до 2019 г. е декан на Факултета по химия и фармация, от 2019 г. до кончината му е ръководител на лаборатория „Комплексни флуиди“ към катедра „Инженерна химия и фармацевтично инженерство“, ръководител и съръководител е на повече от 50 научни и научно-приложни проекти с участието на български и чуждестранни организации. От 2007 до 2015 г. е член на управителния съвет на НИС към Софийския университет. Негови научни възпитаници са 16 защитили докторанти, които продължават научното му дело в България и по света.

Академик проф. дн Петър Атанасов Кралчевски почина на 5 декември 2020 година в София. Поклон пред светлата му памет!

Академична общност
Софийски университет „Св. Кл. Охридски“

Проф. дн Елена Костадинова Киркова

Елена Костадинова Киркова е родена на 24 юли 1923 г. в Свиленград. Завършва средно образование в родния си град. През 1948 г. се дипломира с отличен успех в Софийския университет по специалността „Химия“.

В периода 1948–1950 г. е учител в Свиленградската гимназия. Между 1951 и 1989 г. работи активно в Софийския университет в катедра „Неорганична химия“ на Физико-математическия факултет, а след това в Химическия факултет (сега Факултет по химия и фармация). През 1968 г. защитава кандидатска дисертация по химически науки, а от 1983 г. е доктор на химическите науки. Последователно е асистент, доцент (1971 г.) и професор (1984 г.) в катедра „Неорганична

химия“. Специализира в Московски държавен университет „М. В. Ломоносов“ за използване на радиоактивни индикатори при изследване на процесите на съкристиализация и в Лаборатория по кристален растеж на Университет „Saint Gerome“ в Марсилия, Франция.

Елена Киркова е първата жена професор по химия в историята на Химическия факултет с 55-годишна преподавателска практика, основно в Софийски университет „Св. Климент Охридски“, а така също и в Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“. Проф. Елена Киркова е автор на университетски учебници, основател на химически лаборатории и създател на апаратура.

Работи в областта на кристализационните процеси, развива методи за получаване на монокристали от нискотемпературни разтвори, създава технологии за получаване на вещества с висока чистота, необходими за полупроводници, лазери, комуникационни преподаватели, компютри и др. Много технологии, разработени под нейно ръководство, са въведени в химическата промишленост на България.

През 1980 г. основава и ръководи Проблемна научноизследователска лаборатория по особено чисти вещества към Химическия факултет на Софийския университет за учебна дейност и фундаментални, научно-приложни и технологични изследвания в областта на веществата с висока чистота.

Между 1982 и 1990 година чете за първи път у нас курс по химия на веществата с висока чистота, а в периода между годините 1995 и 2003 чете курс „Съвременен състояние и перспективи за развитие на неорганичната химия“.

Проф. Елена Киркова е автор и съавтор на повече от 100 научни и научно-методични публикации. С висока стойност са учебниците ѝ „Обща химия“ (1980, 1988, 2001, 2013), „Химия на елементите и техните съединения“ (1990, 2007) и „Вещества с висока чистота: Методи за получаване“ (1994), книгите „Периодичната система на химичните елементи“ (1978), „Атоми и молекули“ (1960), учебното пособие в съавторство „Ръководство за химични демонстрации. Неорганична химия“ (1964) и др.

Проф. Елена Киркова е награждавана с орден „Кирил и Методий“ (1981), носител е на значката „Отличник на БАН“ (1982), Почетен знак на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ със синя лента (2003). През 2013 година община Свиленград я удостоява с най-високото отличие „Почетен гражданин на Свиленград“.

Проф. Елена Костадинова Киркова умира на 27 април 2020 г. в София. Поклон пред светлата ѝ памет!

Ч. Бонев

Проф. дн инж. Димитър Стефанов Шишков

На 29 ноември 2020 година ни напусна видният представител на българската каталитична наука и практика проф. дн инж. Димитър Стефанов Шишков.

Димитър Шишков е роден на 18 септември 1930 г. в с. Левочево, Смолянска община. Завършва висше образование в Химикотехнологичния институт (ХТИ)

в София през 1954 г. в направление „Индустриална химия“, специалност „Технология на неорганичните вещества“. След дипломирането постъпва на работа в Димитровградски химически комбинат. През 1959 г. инж. Шишков е назначен като асистент в ХТИ София в катедра „Технология на неорганичните вещества“. С упорит и всеотдаен труд той се утвърждава като най-опитния специалист у нас в областта на промишления катализ. Системно поддържа тясна връзка със заводските технолози, разработва оригинални методи за синтез на нови катализатори и адсорбенти. Във Висшия химикотехнологичен институт (ВХТИ) проф. Д. Шишков изгражда изследователска лаборатория по катализ и през 1964 г. защитава кандидатска дисертация. По-късно е избран за доцент (1970 г.), а през 1979 година защитава дисертация за научната степен „доктор на техническите науки“. От 1974 до 1979 г. проф. Шишков е декан на факултета „Неорганична химия“. Избран е за професор през 1982 година.

Проф. дн инж. Димитър Шишков е автор и съавтор на над 140 научни публикации, 12 авторски свидетелства, 4 патента и 6 учебника и учебни помагала. Под неговото научно ръководство са защитени 10 докторски дисертации. Предал е опит и знания на внушителен брой специалисти и дипломанти. Член е на организационни комитети на национални и международни научни конференции и симпозиуми. Има значителна научно-организаторска дейност като декан и ръководител на катедра (1987–1991 г.), председател или член на специализирани и ведомствени научни съвети, експерт в консултативни и държавни комисии и др. Носител е на почетен знак на ХТМУ (2010 г.)

Поклон пред светлата му памет!

Г. Кадинов, Ч. Бонев

Професор д-р Дамян Петров Дамянов

Дамян Петров Дамянов е роден на 17 декември 1941 г. в с. Дунавци, Казанлъшка околия. През 1967 година завършва Висшия химикотехнологичен институт в София, специалност „Технология на силикатите“, с дипломна работа под ръководството на проф. Ст. Гуцов „Гранулиране на прахообразни

материали“. През 1976 г. защитава дисертация за научната степен „кандидат на химическите науки“ на тема „Молекулно наслявяване на хромни оксиди върху силикагел и възможността за използването им като активни катализатори“ с ръководители проф. Цв. Обретенов и проф. Д. Механджиев. Дамян Дамянов придобива научната степен „доктор на химическите науки“ през 1988 г. по тема: „Получаване на катализатори чрез молекулно наслявяване на активна или промоторна фаза върху повърхността на оксидни носители“. Специализира в Институт по обща и неорганична химия на БАН, Московски държавен университет „М. В. Ломоносов“, Руски химикотехнологичен университет „Д. И. Менделеев“, Санкт-Петербургски технологичен институт (тогава Ленинградски) и Институт по катализ „Г. К. Боресков“ СО РАН в Новосибирск.

Основните научни изследвания на професор Д. Дамянов са свързани с фундаментални и приложни изследвания в областта на адсорбцията и хетерогенния катализ. Има задълбочени проучвания при получаване на катализатори чрез молекулно наслявяване на активна или промоторна фаза върху повърхността на силициев диоксид и активен алуминиев оксид и връзката между свойства, структура и каталитична активност на метални и металоксидни нанесени системи. Изследва множество реакции с участието на въглеродороди със съвременни физични методи. Значителни са неговите приложни разработки, засягащи технологии за получаване на активен алуминиев оксид, киселинно активиране на бентонит, метод и катализатор за полимеризация на етилен и други олефини. Професор Дамянов е автор и съавтор на над 120 научни публикации със забелязани над 850 цитирания в литературата, на седем авторски свидетелства, два учебника и едно учебно помагало.

Професионалният живот на Дамян Дамянов преминава в бившия Висш химикотехнологичен институт и Университет „Проф. д-р Асен Златаров“ в Бургас. Той е дългогодишен член на катедра „Физикохимия“ и неин ръководител няколко мандата. Бил е председател на синдиката в институцията. Професор Д. Дамянов

участваше в успешно научно сътрудничество с Института по катализ и като външен член на Научния съвет. Членуваше в Българското каталитично дружество.

Професор Дамян Дамянов почина на 20 октомври 2020 г. С кончината му българската наука загуби един прекрасен специалист, човек и приятел.

Поклон пред светлата му памет!

Институт по катализ, БАН

Проф. д-р Иван Николаев Кръстев

Иван Николаев Кръстев е роден на 4 септември 1946 година. Той е учен с безспорен авторитет и световна известност в областта на електрокристализацията на метали, получаването на галванични покрития и изследване явленията на самоорганизация при електролитното отлагане на сплави, дългогодишен ръководител

на секция „Електрохимично отлагане и разтваряне на метали и сплави“ в Института по физикохимия на БАН и негов директор в периода 2008–2011 г., носител на почетния знак на БАН „Марин Дринов“ на лента.

Цялата научна кариера на професор Иван Кръстев е свързана с Института по физикохимия на БАН и обхваща завиден спектър от изследователски интереси и теми в една обширна област, каквато е електрохимията. Неговите изследвания върху структурата и свойствата на галванични покрития от сребро и сребърни сплави са световно признати, имат пионерен характер и са довели до утвърждаването на тази тематика и работа по нея от различни екипи в много университети и изследователски центрове в различни държави, като Университета в Сайтама и Националната изследователска лаборатория за магнитни науки в Япония, Института за роботика и интелигентни системи в ЕТН Цюрих, Швейцария, Автономния университет в Барселона, Испания, Университета на Саленто в Лече, Италия, Университета в Утрехт, Нидерландия, Белградския университет, Института за благородни метали в Швебиш Гмюнд, Германия и др.

Проф. Кръстев е един от водещите автори на разработените електролити, добавки и технологии за отлагане на блестящи покрития от цинк и цинкови сплави от слабокисели електролити, намерили широко практическо приложение в страната и чужбина и дали основата за многобройни изследвания на електролити за отлагане на цинкови сплави в ИФХ. Наред с цялостната си научноизследователска дейност, той успява да развива

и огромна научно-приложна дейност като ръководител или участник в повече от 45 научно-приложни проекти с индустрията и в многобройни внедрявания на разработените процеси и технологии. Сред партньорите в тези проекти са фирми като: „АЗЛК Москвич“, Русия, „Schering Galvanotechnik AG“, „ATOTECH Deutschland GmbH“ и „AME Electroplating“, Германия, „Union Miniere“, Белгия и др. Огромни са заслугите на проф. Кръстев по отношение на едно от най-успешните сътрудничества от програмата БАН-DFG, продължило повече от двадесет години, както и плодотворната работа с фирмата „UMICORE Galvanotechnik“, Германия. Изследователската и научна дейност на проф. Кръстев намира изражение в повече от 150 публикации, представяна е на многобройни национални и международни форуми, с над 700 цитата. Той е автор и съавтор на 14 авторски свидетелства и патенти в областта на галваничните покрития, повечето от които успешно внедрени в производството.

Проф. Иван Кръстев беше наследник и пазител на традициите в Института по физикохимия. С огромния си опит и всеотдайност като учен и като ръководител, той умееше да вдъхновява и да обединява, можеше да гради мостове и да бъде надеждна и сигурна опора, когато това се налагаше. Човек безкрайно обичан от колегите си и с изключителен авторитет, честен и принципен в позициите си, но същевременно деликатен и ненапратчив.

Професор Иван Николаев Кръстев почина на 27 октомври 2020 г. в София. Поклон пред светлата му памет!

Институт по физикохимия „Акад. Р. Каишев“, БАН

Проф. д-р Исак Аврамов

Исак Аврамов завършва с отличие Химическия факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (днес Факултет по химия и фармация). Цялата научна и творческа кариера на Исак Аврамов е свързана с Института по физикохимия на БАН, където работи от 1969 г. Специализира в

Русия, Франция и Германия, гост-професор е на Университет на Делавър (1 година) и Мичигански държавен университет (4 месеца) в САЩ, Университет Йена 1998–2004 в Германия и Западен Сидни университет на Сидни в Австралия (2006). Професор доктор на химическите науки Исак Аврамов е световно признат учен в областта на изследванията на стъкловидното

състояние на кондензираната материя, на кристализационните процеси в стъклообразуващи стопилки, релаксация на стъкла и др. Интензивно сътрудничи с учени от Германия, Гърция, Бразилия, Чехия. Ръководител е на множество интересни изследователски проекти и с негова помощ е закупена важна за института научна апаратура. Исак Аврамов е дългогодишен ръководител на секция „Аморфни материали“ и дългогодишен председател на Българския комитет към Международната комисия по стъкло. Изнася над 70 доклади на международни конференции. Води упражнения по физикохимия по неорганични полимери към СУ, води основен курс по екологична химия и курс по кристализация и релаксация на стъкла във Федерален университет на Сан Карлос (Federal University of São Carlos, UFSCaR) в Бразилия и курс по кристализация и релаксация на полимери. Професор д-р Аврамов е консултант и ръководител на общо 5 дипломни работи, консултант на една следдипломна специализация (Е. Грънчарова), консултант на две докторантури (Е. Грънчарова и Ст. Грудева) и ръководител на една докторантура (Цв. Василев). Автор е на над 160 научни публикации с над 1700 цитата, патент и авторски свидетелства, съавтор на четири глави от книги. Членува в Съюза на учените в България и е пълноправен член на Конфедерацията на българските писатели.

Исак е учен, колега и приятел, който ще запомним с изключителната му любознателност, хъс за работа, широка обща култура и добра усмивка, човек, който много ще ни липсва.

Професор Исак Аврамов почина на 14 ноември 2020 година в София. Поклон пред светлата му памет!

Институт по физикохимия „Акад. Р. Каишев“, БАН

Доц. д-р Евгения Иванова Вълва

Евгения Иванова Вълва е родена през 1950 година в София. Завършва френска езикова гимназия в София и Москва. Висшето си образование като физик, специалност „Физика на твърдото тяло“, получава в Московския държавен университет „М. В. Ломоносов“ и Софийския университет „Св.

Климент Охридски“, а дипломната си работа изготвя в Института по физикохимия в секция „Кинетика на фазообразуването и на кристалния растеж“. Дипломира се през 1974 година.

Цялата научна и творческа кариера на доц. д-р Евгения Вълва е свързана с Института по физикохимия

на БАН, където работи в секциите „Фазообразуване и кристален растеж“ и „Електрохимия и корозия“. В периода 2007–2011 г. е докторант на самостоятелна подготовка в Института по физикохимия и през 2011 година успешно защитава дисертационен труд на тема „Включване на цинк, волфрам и рений в никел-фосфорни и кобалт-фосфорни покрития при химично отлагане“, с което придобива научната степен „доктор“ по специалност 01.05.14 „Електрохимия (вкл. химически източници на тока)“. Учен професионалист и блестящ експериментатор, активен участник и двигател в развитието на тематиките химично отлагане и комплексно изследване на тройни сплави на основата на никел-фосфор и кобалт-фосфор, електросинтезирани покрития и наноматериали от титанов диоксид и волфрамов триоксид с електрокаталитични и фотоелектрокаталитични свойства. Тематика, в основата на значи-

ми научно-изследователски проекти, увенчани с голям брой публикации и цитати в международната литература. С усърдието си, с безкрайното трудолюбие и безкомпромисно отношение към работата си, с тънкия си усет към детайла в експеримента и интерпретацията, и с огромния си опит, тя беше опора и ценен съветник за много от нас, винаги добронамерена и готова да помогне на колегите си.

Жени беше не само колега, но и приятел. Приятел, който ще ни липсва, човек деликатен, скромен и етичен, с изключителна и богата обща култура, носещ безпогрешен усет за доброто.

Доцент д-р Евгения Иванова Вълва напусна този свят на 2 ноември 2020 година. Поклон пред светлата ѝ памет!

Институт по физикохимия „Акад. Р. Каишев“, БАН